

PRAKTYKI I PRAKTYCZNOŚCI HUMANISTYKI

Zadając pytanie o praktyki i praktyczności „nowej” humanistyki, pragnęliśmy zweryfikować lokalnie usytuowane możliwości współczesnej humanistyki: jak wpływa na redefiniowanie obowiązujących paradygmatów oraz w jaki sposób staje się przestrzenią wytwarzania narzędzi umożliwiających zmianę: społeczną i polityczną, lokalną i planetarną.

Odpowiedzi na zaproszenie do współtworzenia numeru, jakie otrzymaliśmy od Auterek i Autorów, ujawniły jednak inną, równie ważną kwestię: „nowa” humanistyka nie jest wcale nowa – jest raczej humanistyką w procesie ciągłej aktualizacji, która rozbudowuje się poprzez dostrzeganie pomijanych dotychczas obszarów badawczych i korzystanie z niezachodnich modeli wytwarzania wiedzy.

Jednocześnie „nowa” humanistyka coraz częściej zwraca się ku przeróżnym formom materii i cielesności, dzięki czemu bierze udział w „materializowaniu się znaczeń” (Barad): manifestuje własne działanie w praktyce.

Aleksandra Skowrońska
– redaktorka prowadząca

Przemysław Degórski
– redaktor prowadzący